Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 166 250 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. FLOREQUIN en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 juli 2012 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

1.3. Verzoeker werd op 14 mei 2013 door de onderzoeksrechter aangehouden uit hoofde van deelname aan bendevorming en oplichting.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 oktober 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer K.(…), M.(…), geboren te (…), op (…), onderdaan van Ivoorkust wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot hel: grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W. V.(…) H.(…), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 15.05.2013 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING:
De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:
- gezien betrokkene sinds 15.05.2013 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:
De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
-betrokkene kan niet onmiddellijk worden verwijderd of overgebracht naar een gesloten centrum en dient hiertoe te worden vastgehouden in de gevangenis,
-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, W. V.(…) H.(…) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie , de Directeur van de gevangenis te Brugge om betrokkene vanaf 02.10.2013 te doen opsluiten, in de gevangenis te Brugge."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"7.
Overeenkomstig art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient in elke beslissing van de bestuursoverheid alle juridische en feitelijke overwegingen, die aan de beslissing ten grondslag liggen, vermeld te worden.
De beslissing van de bestuursoverheid dient niet alleen uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd te worden, zij moet tevens gedragen worden door motieven, die zowel feitelijk als juridisch correct zijn.
De materiële motiveringsplicht creëert aldus plichten voor de bestuursoverheid op ontologisch vlak van de besluitvorming. De motivering van de beslissing moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten van het administratief dossier.
De materiële motiveringslicht geeft met andere woorden vorm aan de ratio essendi van het besluit.
Cf. daaromtrent DE STAERCKE
"(...) De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. (...)"
8.
De bestreden beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens dd. 02.10.2013 dient beschouwd te worden als een bestuurshandeling, onderworpen aan het rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht.
De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht, daar zij zich steunt op een fundamentele miskenning van de rechten van verzoeker zoals vastgelegd in de internationale verdragen met rechtstreekse werking.
Bij nazicht van voornoemde bestreden beslissing dd. 02.10.2013 verwijst verwerende partij immers naar art. 7, eerste lid, 3°, art. 7, 2de lid en art. 74/14, §3, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, teneinde de thans bestreden beslissing te kunnen schragen.
Verwerende partij motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.10.2013 als volgt:
"(...) Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art 74/14, §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W. Van Herbruggen, attaché, geacht de openbare veiligheid te kunnen schaden: betrokkene werd op 15.05.2013 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting. (...)"
De beslissing tot terugleiding naar de grens dd. 02.10.2013 wordt als volgt gemotiveerd:
"(...) gezien betrokkene sinds 15.05.2013 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde {...)"
De motivering van de bestreden beslissing beperkt zich aldus tot het verwijzen naar het aanhoudingsmandaat van Onderzoeksrechter B. Vandeputte dd. 15.05.2013, uitgevaardigd wegens oplichting en deel uitmaken van een criminele organisatie.
De thans bestreden beslissing dd. 02.10.2013 houdt echter een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoeker moeilijk kan overschat worden. Van dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en gegronde motivering te voorzien, wat inzake absoluut niet het geval is.
De thans bestreden beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens dd. 02.10.2013 is ongegrond en schendt de materiële motiveringsplicht.
9.

Art. 7, 3° van de Wet van 15 december 1980 stipuleert het volgende:
"(...) Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die nog gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (...)"
Verwerende partij meent geheel ten onrechte op basis van het aanhoudingsmandaat te kunnen stellen dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op het plegen van een nieuwe schending van de openbare veiligheid en aldus voldaan zou zijn aan art. 7, 3° van de Wet van 15 december 1980.
Verzoeker wenst eerst en vooral op te merken dat verwerende partij in de motivering van bestreden beslissing dd. 02.10.2013 stelt dat er "een risico tot nieuwe schending van de openbare orde" in hoofde van verzoeker bestaat en er aldus onomwonden vanuit gaat dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan de tenlasteleggingen.
Verzoeker wijst verwerende partij op art. 6, §2 van het E.V.R.M. en het daarmee gepaard gaande vermoeden van onschuld:
"(...) Een ieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt (...)"
Verzoeker werd op heden enkel in verdenking gesteld door de Onderzoeksrechter en de Raadkamer te Brugge ging nog niet over tot regeling der rechtspleging. Of met andere woorden, verzoeker werd absoluut nog niet veroordeeld wegens de tenlasteleggingen oplichting en deel uitmaken van een criminele organisatie.
Desalniettemin haalt verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing dd. 02.10.2013 aan dat er in hoofde van verzoeker een risico tot nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan.
Het staat op heden zelfs nog niet vast dat verzoeker zich zal moeten verantwoorden voor de Correctionele Rechtbank te Brugge, aangezien het gerechtelijk onderzoek nog niet werd afgerond en de Raadkamer de verwijzing van verzoeker naar de Correctionele Rechtbank te Brugge nog niet heeft bevolen.
Verwerende partij schendt aldus flagrant het vermoeden van onschuld, er vanuit gaande dat verzoeker schuldig is aan voornoemde tenlasteleggingen en aldus een gevaar voor de openbare orde en veiligheid uitmaakt.
Verzoeker merkt daarenboven op dat de motivering van de bestreden beslissing dd. 02.10.2013 volledig haaks staat op de beschikking van de Raadkamer te Brugge dd. 01.10.2013, die oordeelde dat:
"de gestoorde openbare veiligheid in deze zaak echter evenzeer kan verzekerd worden door alternatieve maatregelen aan de inverdenkinggestelde op te leggen".
De Raadkamer te Brugge oordeelde aldus daags (!) voor de bestreden beslissing dd. 02.10.2013 dat de openbare veiligheid kon gewaarborgd worden door aan verzoeker zeer strikte voorwaarden op te leggen (stuk 12). Hoe kan verwerende partij dan nog menen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens dd. 02.10.2013 te kunnen motiveren op grond van een vermeend risico op schending van de openbare orde?
Het door verwerende partij aangehaalde, vermeende gevaar voor de openbare orde wordt thans uitgesloten door de Raadkamer opgelegde voorwaarden.
Verzoeker merkt ook op dat het Openbaar Ministerie geen hoger beroep heeft aangetekend tegen voornoemde beschikking van de Raadkamer te Brugge dd. 01.10.2013 en aldus heeft aanvaard dat de openbare veiligheid kan gewaarborgd worden door het opleggen van strikte voorwaarden.
Verzoeker is derhalve van oordeel de bestreden beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.10.2013 de materiële motiveringsplicht schendt en aldus ook art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"10.
Verzoeker voert als tweede middel de schending van art. 8 E.V.R.M. aan, dat tevens het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat.
Op basis van art. 8 E.V.R.M. dient de overheid zich te onthouden van inmengingen in het gezinsleven, alsook maatregelen te nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven. Art.

8 E.V.R.M. beschermt het gezinsleven en het recht van eenieder om zijn gezinsbanden op een normale wijze te ontplooien, zonder daarbij een onderscheid te maken tussen wettelijke of natuurlijke familie.
Niet alleen een gehuwd koppel, doch ook een feitelijk koppel geniet van de bescherming van art. 8 E.V.R.M. Verzoeker kan hierbij verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens:
"(...) Het arrest X,Y en Z v. United Kingdom (1997) geeft het Hof de kans om de afgelegde weg in de jurisprudentie sedert Marckx v. Belgium (1979) als volgt samen te vatten: het begrip 'gezinsleven' bedoeld in art. 8 EVRM beperkt zich niet alleen tot de gezinnen die op het huwelijk gebaseerd zij, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een 'gezinsleven' uitmaakt, kan het nuttig zijn met een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang, en of ze samen al dan niet op natuurlijke wijze kinderen hebben gekregen, wat een bewijs is van hun engagement tegenover elkaar. (...)"
11.
Verwerende partij schendt kennelijk het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals voorzien in art. 8 E.V.R.M.
Indien verzoeker zich moet verwijderen van het Belgische grondgebied worden al zijn familiebanden verstoord en zelfs verbroken.
Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens dd. 01.10.2013 gaat immers tevens gepaard met een beslissing tot inreisverbod voor een periode van 3 jaar.
Verwerende partij heeft aldus niet enkel de verwijdering van verzoeker naar Ivoorkust bevolen, maar tevens ook een verbod van 3 jaar opgelegd om naar België te reizen.
Verzoeker vormt echter een feitelijk gezin met zijn partner S. D. en haar drie kinderen (stukken 5 en 7). Zij wonen samen te 1502 HALLE, (…) (stuk 8). Verzoeker neemt de vaderrol op ten aanzien van deze kinderen en ook de kinderen beschouwen verzoeker als hun vader.
De partner Sandrine Dutemple staat in voor het onderhoud van het gezin en gaat voltijds gaan werken voor B.V.B.A. G. te K. (stukken 10 en 11) en verzoeker ontfermt zich over de huishoudelijke taken en de opvoeding van de kinderen. Verzoeker brengt de kinderen telkens naar en van school, zorgt voor het eten en ziet erop toe dat de kinderen hun huiswerk maken.
1J. VANDE LANOTTE EN Y. HAECK (eds), Handboek EVRM, deel 2, volume I, p. 744
Verzoeker is dan ook van oordeel dat de terugwijzing uit België, alwaar hij een feitelijk gezin vormt met Mevrouw S. D. en haar kinderen, een schending uitmaakt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.
Door de uitzettingsmaatregel en het inreisverbod gedurende 3 jaar (stuk 13) zou verzoeker en diens gezin van elkaar gescheiden worden, waardoor het door art. 8 E.V.R.M. beschermde recht op een gezinsleven op de helling komt te staan.
Indien de thans bestreden beslissing dd. 15.05.2013 uitgevoerd wordt, zou verzoeker gedurende 3 jaar het grondgebied van België moeten verlaten evenals de grondgebieden van de navolgende staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië.
Verzoeker zou aldus verplicht zijn om Europa te verlaten en terug te keren naar zijn land van herkomst Ivoorkust. Het zou voor verzoeker in elk geval onmogelijk zijn om in Ivoorkust zijn familie- en gezinsleven te leiden. Hij kan immers niet verlangen dat zijn partner en haar drie kinderen hun bestaan in België opofferen en hem naar Ivoorkust zullen vergezellen."

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"12.
Verzoeker voert als derde en laatste middel de schending van art. 6 E.V.R.M. aan, dat tevens het recht op eerlijk proces omvat.
Het recht op een eerlijk proces, zoals voorzien in art. 6 E.V.R.M. vormt de kern van de rechten van de verdediging.
Art. 6 E.V.R.M. houdt onder meer in dat een verdachte een degelijk verweer moet kunnen voeren, hij als een volwaardige partij aan de bewijsvoering moet kunnen deelnemen en het proces in zijn geheel voldoende ruimte moet kunnen bieden voor tegenspraak.
De verdachte moet kunnen deelnemen aan het onderzoek ter terechtzitting teneinde opmerkingen te formuleren over de regelmatigheid en de betrouwbaarheid van het bewijs en dient zelf te kunnen uitmaken of het proces eerlijk verloopt.

De beklaagde heeft steeds het recht om zelf aanwezig te zijn bij en deel te nemen aan de behandeling van de strafzaak ter zitting, zeker voor wat de behandeling in eerste aanleg betreft.
Het recht op deelname aan het proces mag bovendien niet beperkt blijven tot de mogelijkheid van de beklaagde om de debatten te volgen. Hij moet tevens de kans krijgen om bewijsmateriaal aan de rechter te kunnen voorleggen, zijn verdedigingstactiek samen met zijn advocaat te kunnen ontwikkelen en zijn versie van de feiten mondeling uiteen te kunnen zetten.
13.
De bestreden beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en uitlevering aan de grens dd. 02.10.2013 maakt echter een flagrante schending van het recht op een eerlijk proces uit.
Uit het beschikking van de Raadkamer te Brugge dd. 01.10.2013 blijkt immers zeer duidelijk dat het gerechtelijk onderzoek inzake nog niet afgerond is en betrokkene mogelijks nog onderzoeksmaatregelen (bv. het afleggen van verklaringen, confrontaties met andere inverdenkinggestelden of het slachtoffer,...) zal moeten ondergaan.
De beschikking van de Raadkamer te Brugge dd. 01.10.2013 legde om die reden dan ook navolgende voorwaarden op (stuk 12):
2. Zijn volledige medewerking verlenen aan het verder onderzoek.
10. Bij alle proceshandelingen persoonlijk verschijnen, zodra zulks van hem gevorderd wordt.
11. Zich onmiddellijk bij elke oproeping van om het even welke politionele overheid aan te bieden.
De aanwezigheid van verzoekende partij in België is aldus volstrekt noodzakelijk voor het verloop van het gerechtelijk onderzoek en waarborgt tegelijkertijd dat het gerechtelijk onderzoek a charge en a décharge verloopt. Verzoekende partij moet immers niet alleen in de mogelijkheid zijn om zijn medewerking te verlenen aan het gerechtelijk onderzoek, maar tevens om de uitvoering van bepaalde onderzoeksmaatregelen te verzoeken.
Indien de bestreden beslissing dd. 02.10.2013 zou uitgevoerd worden en verzoeker daadwerkelijk het Belgische grondgebied voor de duur van 3 jaar moet verlaten, wordt aan hem het recht ontnomen om zijn recht op verdediging uit te voeren en deel te nemen aan de bewijsvoering.
Verzoeker zou bovendien ook niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn op de terechtzitting van de Raadkamer ter regeling van de rechtspleging en eventueel de terechtzitting van de Correctionele Rechtbank te Brugge.
De aanwezigheid van verzoeker op de terechtzitting van de Correctionele Rechtbank te Brugge is echter van groot belang, gelet op de noodzaak van de rechtelijke besluitvorming om de persoonlijkheid van verzoeker in te schatten en ook omdat dan de grond van de zaak d.w.z. de aan verzoeker ten laste gelegde feiten wordt onderzocht.
Aan verzoeker kan niet het recht ontnomen worden om zelf het woord te nemen op de terechtzitting van de Raadkamer te Brugge en eventueel de Correctionele Rechtbank te Brugge.
Tenslotte benadrukt verzoeker dat de bestreden beslissing dd. 02.10.2013 tevens art. 6, §2 van het E.V.R.M. en aldus het vermoeden van onschuld schendt.
Het vermoeden van onschuld houdt immers in dat elke vertegenwoordiger van de Staat zich moet onthouden te verklaren dat een persoon schuldig is aan het plegen van een misdrijf voordat de schuld vastgesteld is geworden door de Rechtbank.
Inzake kan enkel de Correctionele Rechtbank te Brugge oordelen over de schuld dan wel onschuld in hoofde van verzoeker en de Raadkamer te Brugge dient zelfs nog te oordelen over de verwijzing van verzoeker naar de Correctionele Rechtbank.
Het gerechtelijk onderzoek is nog steeds lopende en toch meent verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing te kunnen stellen:
"(...) gezien betrokkene sinds 15.05.2013 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde
Verwerende partij schendt duidelijk het vermoeden van onschuld en houdt voor alsof verzoeker reeds de openbare orde heeft geschonden en zich schuldig heeft gemaakt aan de tenlasteleggingen."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker allerhande documenten toe die hoofdzakelijk betrekking hebben op de situatie van verzoeker en de persoon waarmee hij gedurende een zekere tijd een relatie onderhield (Verzoekschrift, bijlagen 5-11).

3.4. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

3.5. Verzoeker maakt in zijn eerste middel melding van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wetsartikelen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel

de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)"

De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is gestoeld op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
(…)
3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
(…)"

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker *"van 15.05.2013 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting"*. Op grond van deze vaststelling concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker *"door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde (…) te kunnen schaden",* zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en trof hij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. In de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt uit het feit dat *"betrokkene sinds 15.05.2013 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van bendevorming deelname, oplichting"* afgeleid dat er sprake is van *"een risico tot nieuwe schending van de openbare orde*."

3.9. In zijn middel betwist verzoeker niet dat hij zou zijn aangehouden, maar beweert hij dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou uitgaan van zijn schuld en op die manier het vermoeden van onschuld zou schenden, terwijl hij nog niet werd veroordeeld en de Raadkamer op 1 oktober 2013 zelfs een beschikking trof waarbij hem een vrijheid onder voorwaarden werd opgelegd (Verzoekschrift, bijlage 12).

3.10. De Raad merkt op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met

feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Aangezien verzoeker op grond van artikel 16 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis (hierna: VH-wet) werd aangehouden en de Raadkamer blijkbaar een beschikking trof om betrokkene op grond van artikel 35 van de VH-wet in vrijheid te laten onder oplegging van voorwaarden, werden in hoofde van verzoeker minstens ernstige aanwijzingen van schuld weerhouden. Het feit dat de openbare veiligheid ook gewaarborgd kan worden door het opleggen van strikte voorwaarden doet geen afbreuk aan het feit dat ook de zogenaamde vrijheid onder voorwaarden een ernstige aanwijzing van schuld impliceert. Uit artikel 35 van de VH-wet blijkt immers dat deze enkel kan worden opgelegd in de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd. Bijkomend kan de aanhouding of de vrijheid onder voorwaarden in verzoekers geval enkel worden bevolen als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat de in vrijheid gelaten verdachte nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen, zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken, bewijzen zou pogen te laten verdwijnen of zich zou verstaan met derden. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de vaststelling dat verzoeker *"onder aanhoudingsmandaat is geplaatst"* af te leiden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat er eventueel een risico bestond op nieuwe schendingen van de openbare orde.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).
Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.12. Verzoeker zet in zijn tweede middel uiteen dat hij een gezinsleven onderhoudt met mevrouw S. D. hetgeen hij tracht aan te tonen met de stukken die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 5 tot 11). De Raad brengt in de eerste plaats in herinnering dat de beoordeling van de vraag of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dient te gebeuren op het ogenblik van de bestreden beslissing. De stukken die verzoeker als bijlage toevoegt, laten niet toe te concluderen dat verzoeker reeds een relatie onderhield met mevrouw S. D. ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De documenten hebben hoofdzakelijk betrekking op de situatie van mevrouw S. D. en haar eenzijdige verklaring op eer van 8 oktober 2013. Dat zij "*en couple"* is met verzoeker kan bezwaarlijk als bewijs worden aanvaard. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds enkele maanden in voorarrest zat, zodat aan het bestaan van een feitelijk gezinsleven kan worden getwijfeld.

3.13. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoeker een aantal bijkomende overtuigingsstukken neer die betrekking hebben op verzoekers zoon en de omgangsregeling die werd gehomologeerd door

de Familierechtbank van Brussel op 8 december 2015. Uit deze stukken blijkt dat de zoon van verzoeker werd geboren na de bestreden beslissing en dat de relatie met mevrouw S. D. ondertussen werd beëindigd. Verzoeker kan in elk geval onmogelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris verwachten dat deze een afweging zou maken van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM indien dit gezinsleven pas nadien tot ontwikkeling kwam.

3.14. Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw van verzoeker eveneens te kennen dat verzoeker ondertussen definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent voor de feiten waarvoor hij destijds werd aangehouden. Bijgevolg ontbeert verzoeker elk belang bij zijn derde middel, waarin hij de schending aanvoert van het recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM aangezien zijn proces naar aanleiding van de strafrechtelijke feiten waarvan hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in verdenking werd gesteld, zijn beloop heeft gekend en zijn schuld ondertussen is komen vast te staan.

3.15. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de artikelen 6 en of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN